

tinin çekirdeğini oluşturan Amasya 795'te (1393), Tokat ve Sivas 800'de (1398) Yıldırım Bayezid döneminde Osmanlı Devleti'ne bağlanmıştır. 1413 yılında Rum eyaletinin teşkil edilmesinden bir yıl sonra Çelebi Mehmed'in oğlu Şehzade Murad'ın sancak beyi sıfatıyla Amasya'ya gelmesi ve babasının ölümüne kadar burada kalması ile Amasya şehzade sancağı olarak öne çıkmış, aynı dönemde Tokat da beylerbeylik merkezi (Paşa sancağı) konumuna yükselmiştir. 926 (1520) yılına kadar beylerbeylik merkezinin Amasya ile Tokat arasında yer değiştirdiği görülür. Ancak aynı yıl tamamlanan tahririn sonuçlarını içeren bir icmal defterinde (BA, TD, nr. 387, s. 491) Rum eyaletinin Paşa sancağının Sivas olduğu kayıtlıdır. Bu tarihte eyalet merkezinin Sivas'a nakledilmesinde bilhassa Tokat bölgesinde bir süredir devam eden sosyal ve ekonomik dengesizliklerle zaman zaman meydana gelen isyanların etkili olduğu anlaşılmaktadır. Sivas'ın eyalet merkezliği statüsü, 1864 yılında taşra yönetiminde eyalet sisteminin vilâyet sistemine geçilmesine kadar sürmüştür.

Rum eyaleti XV. yüzyılın sonunda Amasya, Tokat, Sivas, Canik ve Çorum ile Karahisarşarkî yöresinden oluşmaktaydı. Bu bölgeye XVI. yüzyıl tahrir defterlerinde Vilâyet-i Rûm-ı Kadîm denilmiştir. Yeni fetihler dolayısıyla XVI. yüzyılın başlarında Trabzon, Malatya, Kemah, Bayburt, Divriği ve Gerger sancakları dahil edilince bunlar sonradan eyalete katıldığından Vilâyet-i Rûm-ı Hadîs diye adlandırılmıştır. Bu şekilde Vilâyet-i Rûm-ı Kadîm ve Hadîs olarak iki bölümde zikredilen Rum eyaleti toplam on iki sancaktan oluşmaktaydı (Amasya, Çorumlu [Çorum], Tokat ve Sivas, Sonisa [Erbaa] ve Niksar, Karahisâr-ı Hasan-dırız [Şebinkarahisar], Canik [Samsun], Trabzon, Kemah, Bayburt, Malatya, Gerger ve Divriği).

XVI. yüzyıl başlarında en geniş sınırlarına ulaşan Rum eyaletinde kırk üç kaza, kırk altı kale, otuz yedi şehir ve kasaba, 6447 köy, 3759 mezra, 154 cemaat, 447 kışlak ve yaylak bulunmaktaydı. Askerî personel olarak bir beylerbeyi, dokuz sancak beyi, kırk üç kadı, beş miralay, seksen altı zaîm, 3810 sipahi, kırk dizdar, kırk ket-hüdâ, 2335 kale muhafızı, yedi topçu, bir kaptan, iki azeb ağası, 1008 azeb neferi olmak üzere 7390 kişi mevcuttu. Eyaletin toplam nüfusu 200.000'e yaklaşmaktaydı. Bu tarihte bütün eyaletin geliri 36.364.818 akçeyi buluyordu. Zaîm ve siyahi timarları 18.307.523 akçe ile (% 50,34) ilk sırada,

padişah hasları 7.340.114 akçe ile (% 20,18) ikinci sırada, evkaf, emlâk ve evlâtlik vakıflar 5.714.819 akçe ile (% 15,73) üçüncü sırada yer almaktaydı.

Rum eyaletinin 1520'deki taksimatı muhtemelen 1527'de Dulkadir, 1534'te Erzurum eyaletlerinin teşkiliyle değişikliğe uğramış, Malatya Dulkadir eyaletine, Karahisarşarkî, Kemah, Bayburt ve Trabzon ise Erzurum eyaletine bağlanmıştır. 1526-1527 yıllarında Rum eyaletine bağlı görülen Bozok sancağı 1529-1530'da Karaman eyaleti içerisinde yer almıştır. Bu sancaklardan Malatya, Bozok, Trabzon ve Karahisarşarkî zaman zaman Rum eyaletine yeniden bağlanmışsa da Trabzon ve Karahisarşarkî 969 (1562) yılından itibaren Rum eyaletinden kesin biçimde ayrılmıştır. Bu değişiklikler sebebiyle XVI. yüzyılın son çeyreğinden itibaren (1574) Rum eyaletinin sancak sayısı yediye düşmüştür (TK, TD, nr. 10, 14; BA, KK, Ruus, nr. 262, s. 52-55). Bunlar Sivas, Amasya, Bozok, Çorum, Arapkir, Divriği ve Canik sancaklarıdır. Bu taksimat XVII. yüzyılda aynen muhafaza edilmiştir. Ancak gerek Osmanlı Devleti içerisinde gerekse dışarıda meydana gelen sosyoekonomik gelişmeler sebebiyle Rum eyaletindeki kazaların sayısı önemli ölçüde artmış, XVI. yüzyılın son çeyreğinde otuz civarında kaza varken bu sayı 1029'da (1620) altmışı (BA, MAD, nr. 2751, s. 83-90), 1689'da altmış biri (BA, MAD, nr. 3167, s. 62-65) bulmuştur.

XVII. yüzyılın başlarında (1018/1609) Ayn Ali Efendi'ye göre yedi sancaklı Rum eyaletinde 109 zeâmet, 3021 timar olmak üzere toplam 3130 kılıç ve cebelüleriyle beraber 9000 asker mevcuttu. Eyaletin yıllık geliri 13.187.320 akçeyi buluyordu (*Kavânin-i Âli Osmân*, s. 51-52). 1063 (1653) tarihli bir risâleye göre Rum eyaletinde 3937 kılıç timar ve cebelülerle beraber toplam 8000 asker vardı. Bu rakamlar eyalet teşkilâtı değişinceye kadar hemen hemen aynı kalmış, ancak XVII. yüzyılın ortalarından itibaren Rum eyaleti adı Sivas eyaleti olarak kullanılmaya başlanmıştır. Rum eyaletinin sancaklarından Canik 1760'ta muhassılığa dönüştürülerek Trabzon eyaletine bağlanmıştır. Bu durum Trabzon Valisi Canikli Ali Paşa'nın 1193 (1779) yılında isyanına kadar devam etmiş, daha sonra tekrar Sivas eyaletine dahil edilmiştir.

Tanzimat devrinin ilk yıllarına kadar idarî taksimatını koruyan Sivas eyaleti 1848-1850 yıllarında küçültülerek dört sancağa indirilmiştir. Bunlar Amasya ve Çorum, Sivas, Divriği, Yeni İl sancaklarıdır. Eyaletin

eski sancaklarından Canik Trabzon, Arapkir Harput (Harburut) eyaletlerine bağlanırken Bozok kendi adıyla anılan bir eyalete dönüştürülmüş, bu idarî taksimat 1864 Vilâyet Nizamnamesi ile birlikte yeniden değişikliğe uğramıştır. Buna göre 1867'de Sivas eyaleti yeni idarî taksimatla Sivas vilâyetine çevrilmiştir. Bu vilâyet Sivas, Amasya ve Karahisarşarkî sancaklarını içeriyordu (*Devlet-i Aliyye-i Osmâniye Salnâmesi* [1290/1873]).

BİBLİYOGRAFYA :

BA, KK, Ruus, nr. 266, s. 57-59; BA, TD, nr. 2, 19, 79; *Devlet-i Aliyye-i Osmâniyye Salnâmesi* (1290/1873), s. 250-251; Ayn Ali, *Kavânin-i Âli Osmân*, s. 22-23, 51-52; İ. Metin Kunt, *Sancaktan Eyalete: 1550-1650*, İstanbul 1978, s. 125-132, 182-198; Tuncer Baykara, *Anadolu'nun Tarihî Coğrafyasına Giriş I: Anadolu'nun İdarî Taksimatı*, Ankara 1988, s. 100, 117, 128-129; Ali Açıkel, *Changes in Settlement Patterns, Population and Society in North Central Anatolia: A Case Study of the District (kaza) of Tokat (1574-1643)* (doktora tezi, 1999), University of Manchester, s. 36-54; Fehmeddin Başar, *Osmanlı Eyâlet Tevcihâtı (1717-1730)*, Ankara 1997, s. 83-87; Mehmet Emin Yolalıcı, *XIX. Yüzyılda Canik (Samsun) Sancağı'nın Sosyal ve Ekonomik Yapısı*, Ankara 1998, s. 14; Fazla Akbal, "1831 Tarihinde Osmanlı İmparatorluğu'nda İdarî Taksimat ve Nüfus", *TTK Belleten*, XV/60 (1951), s. 617-628; Tayyib Gökbiğgin, "15 ve 16. Asırlarda Eyâlet-i Rum", *VD*, VI (1965), s. 51-62; İlhan Şahin, "Tîmâr Sistemi Hakkında Bir Risâle", *TD*, XXXII (1979), s. 905-935; Ahmet Şimşirgil, "Osmanlı Taşra Teşkilatında Rûm Beylerbeyliği", *MÛTAD*, sy. 5 (1990), s. 289-299.

ALİ AÇIKEL

RUM MEHMED PAŞA

(ö. 879/1474 [?])

Osmanlı vezîriâzâmı.

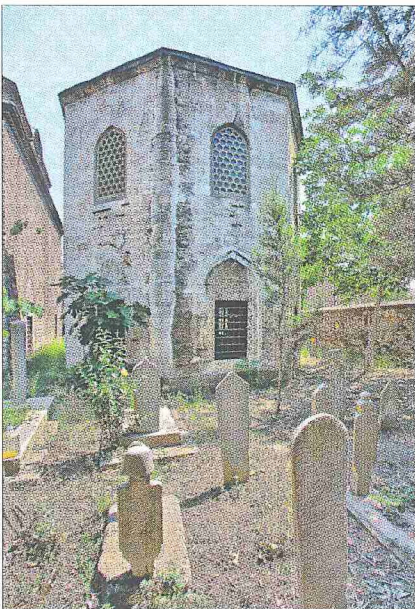
Kökeni ve hayatı hakkında devrin kaynaklarında çok az bilgi vardır. Kemalpaşazâde, onun İstanbul'un fethinde esir düşen Rumlar'dan olup gilman olarak saray hizmetine alındığını yazar. Bu bilgi dolaylı da olsa Mehmed Paşa'nın çağdaşı Aşıkpaşazâde'nin tarihinde de yer alır ve onun Michael Kritovulos'un sözünü ettiği eşraf çocuklarının en iyilerinden biri olduğunu düşündürür. Franz Babinger'in Mehmed Paşa'nın menşeinin Anadolu veya Dimetoka olabileceği iddiası mevcut kaynaklarla desteklenmemektedir. Muhtemelen Endrun Mektebi'nde yetiştirilerek yükselmiş ve bu arada Fâtih Sultan Mehmed'in güvenini kazanmıştır. 870'te (1466) II. Mehmed'in Arnavutluk seferinin hemen ardından ikinci vezirlik makamına getirildi.

Kaynaklara göre, Fâtih Sultan Mehmed'in 872'deki (1468) Karaman seferinde Meh-

med Paşa ile Vezîriâzam Mahmud Paşa arasında bulunan gizli rekabet ve çekişme su yüzüne çıktı. Mehmed Paşa, Mahmud Paşa'nın İstanbul'u ihya ve iskân etmek için Lârende (Karaman) ve Konya'dan birkaç yüz hânenin sürgün edilmesinde yeterince sert davranmadığı suçlamasında bulundu. Nitekim kısa bir süre sonra Mahmud Paşa'nın yerine sürgün işini acımasızca tamamladı ve Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî torunlarından olan Emîr Ali Çelebi'yi de İstanbul'a gönderileceklerin arasına soktu. 873'te (1468-69) Mahmud Paşa'nın sadrazamlıktan azlinin ardından Rum Mehmed Paşa'nın bu makama getirildiğine dair iddialara rağmen bazı kayıtlar, Mahmud Paşa'nın sadrazamlıktaki halefi olarak Rum Mehmed'e değil İshak Paşa'ya işaret etmektedir. Rum Mehmed Paşa'ya karşı aşırı derecede ön yargılı olan Âşıkpaşazâde'nin belirttiği gibi Mehmed Paşa, Karaman'daki tehcir hareketinin sonunda KEBLÜ OĞLU Muhyiddin'in yerine Mevlânâ Vildan'ı kazakerliğe getirtmeyi başardı. Mehmed Paşa 874'te (1469-70) yine Karaman'a gönderilip Mut Kalesi'ni tahrip ederek seferini başarıyla tamamladı.

875'te (1470) Mehmed Paşa, Eğriboz fethine önemli katkıda bulundu ve aynı yılın sonbaharında tekrar Karaman'a gönderilince Lârende ve Ereğli'yi tahrip ederek Toros dağlarının kuzeyini ele geçirdi.

Rum Mehmed Paşa Türbesi – Üsküdar / İstanbul

Güneye Varsaklar'a karşı yürürken Varsaklı Uyuz Bey'in kurduğu pusuya düştü ve kendini zor kurtardı. Âşıkpaşazâde ve Neşrî'ye göre Mehmed Paşa bu arada Alan'ya'yi fethetmekten vazgeçti. Bunun sebebi Alâiye Beyi Kılıcarslan'ın kız kardeşiyle evli olmasıydı. 1471'de İshak Paşa, Ankara'ya kadar yürüyen Karamanoğlu Kasım Bey'e karşı başarılı olamadığından azledilince Mehmed Paşa sadrazamlığa yükseldi. Bu dönemde kitâbesinden anlaşıldığı üzere (876/1471-72) Üsküdar'daki cami, medrese, hamam, imaret ve türbeden ibaret külliyesini tamamladı. Burasının vakıf gelirleri arasında Mehmed Paşa'nın Manisa'da yaptırdığı bir bedesten de bulunuyordu.

877 (1472) senesi yazında Karamanoğulları'nı himayesi altına almış olan Akkoyunlu Hükümdarı Uzun Hasan'ın bir ordusunun Tokat'a ilerleyip şehri zaptederek yağma ettiği haberi üzerine Mehmed Paşa makamını yitirdi. Bu tarihte idam edildiği yolunda görüşler varsa da 879 (1474) yılında Cem Sultan'ın atabeyi olarak Karaman'da bulunduğu dair bir kayıt mevcuttur. Halil İnalçık, İdris-i Bitlisî'nin *Heşt Bihîşt*'ine dayanarak Mehmed Paşa'nın Varsaklar'a karşı başarısız olan seferinin bu tarihte yapıldığını ve paşanın azli ve idamı ile sonuçlandığını yazar. Onun hakkında ağır tenkitlerde bulunan Âşıkpaşazâde, "İt gibi boğdular" derken tarih vermez. Kemalpaşazâde ise yine tarih belirtmeden Mehmed Paşa'nın idamını Karamânî Mehmed Paşa'nın nifakına bağlar. Diğer taraftan genişletilmiş Oruç Bey tarihinde Rum Mehmed Paşa, Gedik Ahmed Paşa'nın damadı olarak gösterilir. 885 (1480) gibi geç bir tarihte Anadolu beylerbeyi diye zikredilirse de bu kaydın doğruluğunu destekleyecek başka bilgi yoktur.

Osmanlı tarihçileri, Âşıkpaşazâde'ye dayanarak genellikle Mehmed Paşa hakkında olumsuz ifadeler kullanmakta, özellikle İstanbul'da fetihten sonra yeni getirtilenlere ve ulemâya tahsis edilen evlerden kira alınması kararındaki rolü üzerinde durmaktadır. Bunun dışında Âşıkpaşazâde onun vezirliği sırasında ulemâya ve fakirlere dağıtılması gereken in'amları, elbiseleri ve kumaşları verdirmediğini yazar. Rum Mehmed Paşa'nın İstanbul'daki eserleri yanında Tire'de cami, han ve türbe yaptırdığı bilinmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Kritovulos, *Tarih-i Sultan Mehmed Hân-ı Sâni: İstanbul'un Fethi* (trc. Karolidi, s. nşr. Muzaffer Gökman), İstanbul 1967, s. 110; Âşıkpaşazâde, *Târih* (Atsız), s. 193, 194, 215, 216, 218, 219,

243; Tursun Beg, *Târih-i Ebû'l-Feth: The History of Mehmed the Conqueror* (nşr. H. İnalçık – R. Murphey), Minneapolis-Chicago 1978, s. 58, vr. 131^a; Oruç b. Âdil, *Târih-i Âli Osmân*, Paris, Bibliothèque Nationale, Suppl. turc, nr. 1047, vr. 83^a, 91^a; a.e., Paris, Bibliothèque Nationale, Anc. fonds turc, nr. 99, vr. 120^b, 130^a; Neşrî, *Cihannümâ* (Unat), II, 710-711, 776-777, 782-785, 788-793; a.e. (Teschner), I, 181, 202-205, 228, 231, 233; İbn Kemal, *Tevârih-i Âli Osmân*, VII. Defter, s. 278-279, 291-292, 307-308, 319-322, 333, 550; Hadîdî, *Tevârih-i Âli Osmân* (nşr. Necdet Öztürk), İstanbul 1991, s. 277, 280; *İstanbul Vakıfları Tahrir Defteri 953 (1546)*, s. 180, nr. 1034; Gökbilgin, *Edirne ve Paşa Livâsı*, s. 334-335; Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârîsi III*, s. 482-490; C. Imber, *The Ottoman Empire 1300-1481*, İstanbul 1990, s. 158, 199-200, 205, 207; Halil İnalçık, *Essays in Ottoman History*, İstanbul 1998, s. 94-95; Ahmet Ateş, "Ma'nevî ve Ağrıboz Fetihnâmesi: Ağrıboz Fethine Âit İki Vesika", *Fâtih ve İstanbul*, I/3-6, İstanbul 1953-54, s. 281 vd.; M. C. Şehâbeddin Tekindağ, "Mehmed Paşa", *İA*, VII, 594-595; A. H. de Groot, "Mehmed Paşa, Rüm", *EI²* (Ing.), VI, 1000.

HEDDA REINDL KIEL

RUM MEHMED PAŞA CAMİİ ve TÜRBESİ

Tire'de

XV. yüzyılın ikinci yarısında
inşa edilen cami ve türbe.

Tire'de Duatepe mahallesinde tenha bir yerde bulunan yapılar Fâtih Sultan Mehmed'in sadrazamı Rum Mehmed Paşa tarafından inşa ettirilmiştir. Kapısı üzerinde yer alan sülüs hatla yazılmış iki satırlık Arapça manzum kitâbe ebced hesabıyla 876 (1471-72) yılını verir. Kitâbenin sonunda caminin bânîsinin adı ve bunun altında çok belirgin olmamakla birlikte 876 rakamı bulunur. Bu durumda Mehmed Paşa binayı Üsküdar'daki cami ve türbe gibi (bk. RUM MEHMED PAŞA KÜLLİYESİ) sadrazamlıktan azledilişinden hemen sonra yaptırmış olmalıdır. Mehmed Paşa'nın Tire'deki vakıfları içinde Tabakhâne Hamamı, Destimal Hanı ve Ali Hanı, elli adet dükkân, bozahâne ile arazileri ve hayvanları olduğu muhasebe kayıtlarından bilinmektedir.

Halk arasında Kestaneli Cami diye anılan cami, tek bir kubbeye örtülü harimle üç bölümlü bir son cemaat yeri ve bunun önündeki sundurmadan meydana gelmiştir. 7,40 × 7,25 m. boyutlarındaki harimin üzerini örten alçak kasnaklı kubbenin geçişleri zarif işçiliğe sahip üçgenlerle sağlanmış, kubbenin ağırlığı 0,90 m. kalınlığındaki duvarlara bindirilmiştir. Yüksek tutulmuş bir silme içinde yer alan çokgen biçimli mihrap nişi altı sıra mukarnas kavsaralıdır. Ahşap minberi ise son